

Ἄχως χαρᾶς τὴν πλάση πέρα ὡς πέρα
ἀπόψε τρικυμίζει, τόσα μύρα
ποτέ δὲν βαλσαμῶσαν τὸν ἀγέρα,
τῶν οὐρανῶν ἀνοιχτὴ λὲς ἡ ὑβρα.

Ἐν' ἄστρο μόνο, κι ὦ, τί φῶς, πλημμύρα
στὸ μεσονύχτιον ἤσυχον αἰθέρα.
Ἄγγελοι ὑμνολογοῦν τὴν ἅγια μέρα
π' ἀνθρώπινη ὁ Θεὸς ἐδέχθη μοίρα.

Μάγους σοφοὺς κι ἀθώους βοσκοὺς ἀντάμα
ἢ φάτνη ἢ ταπεινὴ συναδερφώνει,
κι ἀνίδεη στὸ ὑπέρθεο τοῦτο θάμα
—ποιό θάμα σὰν τὸ φῶς τοῦ λογισμοῦ της—
ἐκστατικὴ, μιὰ μάνα καμαρώνει
τὸ πρῶτο χαμογέλιο τοῦ παιδιοῦ της!

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ-ΠΑΠΑΔΑΚΗ